

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1963

N:o 5

Tee kaikki Jeesuksen nimeen

Taasen seisomme uuden lukuvuoden kynnyksellä. — Katse liittää kevääseen, viimeiseen kuukauteen, viimeiseen viikkoon, viimeiseen päivään, viimeiseen tuntiin. Jospa pääsisimme onnellisesti niin pitkälle! Niin ehkä ajattelet nyt. Ja tiedän, että niin ajattelee sinun isäsi ja äitisi. —

Tässä on sinulle varma neuvo, mitenkä onnistut. Olen varma, että jos sitä neuvoa seuraat, ovat isäsi ja äitisi ja sinä itsekin lukuvuoden päättyessä tyytyväisiä. Se neuvo kuuluu: Kaikki, minkä teette puhein ja töin, kaikki tekkää Herran Jeesuksen nimeen.

Ala jokainen alkavan lukuvuoden päivä Jeesuksen nimessä! Päätä jokainen päivä Jeesuksen nimessä! Jeesus nimi luo valoa jokaiseen päivään. Ehkä olet joskus kesäaamuisin anivarhain rientänyt kotijärvesi rannalle. Oli niin ihmeen kaunista. Linnut lauloivat. Kukat tuoksuivat. Mutta se, mihin erityisesti huomiosi kiintyi, oli kultakehrä, joka sieltä metsänreunalta kohosi, kultasi puiden latvat, heitti ystävällisen tervehdyksen ikkunasta tuvan lattialle. Auringon valo antoi koko luonnolle iloisen värityksen. Auringonnousu juuri teki kesäpäivän aamuhetken niin juhlallisen kauniiksi. Samanlaisen iloisen värityksen koko lukuvuoden jokaiselle päivälle antaa myös sinulle Jeesus nimi, jos siinä nimessä aloitat päiväsi, ja siinä nimessä päätät päivän. Kuinka onnellista on, että saan jokaisen päivän alkaa vapahdettuna Jumalan lapsena. Todistaahan nimeni, että olen Jeesuksen nimeen kastettu. Kuinka onnellista on, että saan jokaisen päivän päättää Jeesuksen nimeen.

Lue läksysi Jeesuksen nimeen, leiki Jeesuksen nimeen, juokse, kävele, puhele, tee mitä teet, kaikki minkä teette, tekkää Herran Jeesuksen nimeen. Kysy aina ensin, voinko tehdä tämän Jeesuksen nimeen. Et voi olla vilpillinen, et voi olla laiska Jeesuksen nimessä, et voi käyttää aikaasi ja rahojasi turhuuteen Jeesuksen nimessä. Kaikki, minkä teette puhein tai töin, tekkää kaikki Herran Jeesuksen nimeen. Voi käydä niinkin, ettei jokainen meistä tämän lukuvuoden loppumista näekään, ei elä ensi kevääseen. Voi tulla kuolema. Mutta on onnellista, kun saa siihenkin käydä Jeesuksen nimessä. Silloin tietää menevänsä kotiin. Sentähden toivoisin, että meillä opettajilla ja oppilailla olisi ohjesääntönä alkavan lukuvuoden kaikkia päiviä varten tämä: Kaikki, minkä teette puhein tai töin, kaikki tekkää Herran Jeesuksen nimeen.

K. V. Tammisen puhekokoelmasta Hän vahvistaa teitä koulun alkajaisissa pidetystä puheesta.

PIRTIN Liesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätoimittaja: Helvi Valkonen 1963

*Oi nimi kaikkein suloisin,
Mainittu ihmiskielin,
Kütetty kielin tuhansin
Ja palavaisin mielin.
Oi Jeesus Vapahtajamme,
Kuin kyllin syvään voisimme
Eteesi kumartua.*

*Iäksi kuolon tuskista
Ja hädästä sä säästit,
Sä maailman Vapahtaja,
Synnistä meidät päästit.
Nimes on linna verraton
Ja siinä armo, autuus on,
Ken muu vois meitä auttaa?*

*Jo ennen aikain alkua,
Kun maa ei ollut luotu,
Sä Isän aivoituksessa
Jo olit meille suotu.
Valkeudesta valkeus,
Jumalan puhtain rakkaus
Ja kaikkivoipa voima!*

Virsi 40

Eräs joulumuisto

Aattoilta on jo ehtinyt kulua pitkälle. On pimeää ja lunta tuiskuttaa. Vain jostain kaukaa, sakean lumiverhon takaa tuikkii joidenkin kotien jouluvalot.

Astelen tietä pitkin, tietä, jota ei juuri ollenkaan näe. Tunnen ainoastaan tien kovan pinnan jalkojeni alla. Työpäivä on ollut pitkä, sillä jouluaatto kukkakaupassa on niitä vuoden kiireisimpiä. — Ennen kotimatkaa kävin hautausmaalla sytyttämässä pienen kynttilän satojen kynttilöiden joukkoon. Yhtenä liekkimerenä oli hangen pinta. —

Lumipyry yhä vaan sakeni. Mistään ei näkynyt enää pientäkään valoa. Tuntui kuin olisin ollut aivan yksin maailmassa. Pelkäsin.

Vihdoin hyvin kaukaa puiden lomasta pilkahti valo. Se oli kotini valo. Tiesin

siellä odotettavan, että yhdessä voitaisiin alkaa juhlan vietto. En ollutkaan yksin pimeässä. Minulla oli koti, jossa oli lämmintä ja jossa odotettiin.

Monta kertaa, joulunakin, meistä voi tuntua, että olemme yksin maailmassa. Kaikkiällä ympärillämme on pimeätä, turvatonta. Mutta jos silloin saa armon nostaa katseensa ylöspäin, ikuisia jouluvaloja kohti, silloin huomaa, että on koti, jossa odotetaan.

Sinulle ja minulle, meille kaikille, on kerran syntynyt Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas. Hän on nyt siellä kodissa odottamassa. Eikö ole sittenkin turvallista, vaikka ympärillä onkin pimeätä.

Eila Ikonen (1959—60)

Rukous

Joulun Herra!

*Tulen luoksesi yltäkyläisyyden keskeltä,
tyhjää täynnä.*

Olen väsynyt elämän kiireeseen.

Olen taistellut, langennut

*ja päivä päivältä aloittanut uudestaan,
aina samana, epäonnistuneena.*

Oi Herrani,

anna minun vielä polvistua eteesi,

Seimesi eteen.

Anna minun tuoda tappioni

ristisi juurelle,

muuta ei minulla ole.

Puhdista minut,

opeta minua ymmärtämään

Sinun syntymäsi ihme,

opeta minua ymmärtämään

Sinun lunastuksesi suuruus.

Vasta silloin on minulla joulu!

Aira Kuosa

Kunnes päivä valkenee

"Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi.

Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa.

Kansat vaeltavat sinun valkeuttasi kohti, kuninkaat sinun koitteesi kirkautta kohti." Jes. 60: 1—3.

Mitä me odotamme alkaneelta vuodelta. Eikö hartaimmin valoa. Tietoisesti tai tietämättämme juuri sitä valoa, mitä Jumalan sana ihmiselämälle merkitsee. Pimeyden me kyllä tunnemme, itsessämme ja ympärillämme, eksyttävän ja painostavan pimeyden. Se varmaan kirvoittaa yhä kipeämpänä parahduksen: "Armahda meitä!" ja saa ajaa sen profeettallisen sanan pariin, josta meille sanotaan: "Te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin niinkuin pimeässä paikassa loistavasta kynttilästä, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne." 2 Piet. 1: 19.

Ihmeellisesti joulu on meillä vuoden pimeimpänä aikana, niin että juuri joulusta alkaa päivä pidetä. Ollaan kulke-massa kohti valoa ja kirkkautta. Joulun Herra on Jeesus. Hänestä alkaa valkene-minen. Juuri ihmisen pimeyteen Hän on

tullut tuodakseen meille tosiavun, syntienanteeksiantajana ja meitä jatkuvasti hoitavana Herrana. "Valkenee valkenemistaan", vakuuttaa sana. Se valo viittaa kotiin ja silloin turvallisuudentunne täyttää sydämen. — Onnellista Uutta Vuotta Sinulle tällä valkenevalla tiellä!

Helvi Valkonen

Matka jota en unohda

Tuskin koskaan tulen unohtamaan sitä matkaa, jonka sain tehdä viime kesänä Luterilaisen Maailmanliiton yleiskokouksen päätösjuhllisuuksiin. Tuntuu aivan käsittämättömältä se, kuinka maailman eri kolkilta on tultu samalle asialle, iloitsemaan ja vahvistumaan yhteisestä uskosta.

Suuri nuorisujuhla Senaatintorilla muodostui varsin sykkähdyttäväksi. Saimme suurikirkon rapuilta ihailla, kuinka eri maiden liput asettuivat riveihin ja kuinka ne syyskesän tuulen puhaltaessa ylevästi hulmusivat. Kun oli vuorossa eri maiden nuorten todistukset, tuli ajatelleeksi, kuinka maapallon toisella puolella voi olla sama Herra ja Vapahtaja.

Harvoin varmaan on vietetty sellaista iltanuotiota, kuin mikä pidettiin tuon lauantain iltana Seurasaaren juhlakentällä. Hämärtyvässä illassa kajahtivat tuohitorven ja kanteleen sointuisat sävelet. Juhlakentän aukiolle oli pystytetty suuri taulu, johon oli kirjoitettu neljällä kielellä: "Menkää siis..." ja samoin oli kirjoitettu sanat "Yksi Herra, yksi usko". Kymmenet, ehkä sadat nuorten kantamat soihdut valaisivat juhlakenttää. Unohtumattomasti jäi mieleen paluu Seurasaaresta. Eri laulujen ja virsien sävelet kajahtivat pimenevässä syske-

sän yössä vaeltaessamme kapeata, mutkittavaa tietä loppumattomana jonona.

Juhlat huipistuivat suureen päätösjuhlaan Stadionilla. Jo paljon ennen juhlan alkua valtavat yleisömassat täyttivät Stadionin avarat kaaret. Pohjoiskaarteeseen oli neljällä kielellä kirjoitettu sanat: "Katso, minä olin kuollut, mutta katso minä elän." Ei kulunut kauan, kun vihreän ruuhoton peitti valkopukuisten nuorten joukko. He asettuivat ristin muotoiseen kuvioon, joka symbolisoi Vapahtajan ristiä, joka on kaikista risteistä suurin. Ristin jokaiseen kulmaukseen asettui nuoria, jotka kuvasivat synninunessa nukkuvia. Pian kuului kovaaäänisestä huuto: "Heräjä sinä, joka nukut, niin Kristus sinua valaisee", ja tämä tapahtui neljällä eri kielellä. Jokainen, joka kuuli sen lausuttavan omalla kielellään, nousi heti ja puki päälleen purppuraisen viitan. Lopuksi kaikki olivat yhtenäisenä piirinä todistamassa sitä, että seurakunta on yksi. Tämä uskon ja rakkauden vertauskuva jäi varmaan jokaisen vieraan sydämeen lähtemättömäksi muistoksi näiltä juhlilta.

Koko näiden juhlien ajan oli vakuutunut siitä, että on vain yksi Herra, Jeesus Kristus.

Raija Kuittinen

Mailan kuulumisia

YKSITYISKIRJEESTÄ:

Hermanus 9/11 -63

Nyt on sateinen aamu, pilvet kulkevat hyvin alhaalla. On melko viileää, melkein palelen. Olen lomalla täällä. Tulin viikko sitten perille. Matka tänne oli vaivalloinen ja pitkä. Ensin matkustin kuorma-auton lavalla kaksi päivää, sit-

ten junassa kolme vuorokautta. Tulin junalla Kap-kaupunkiin saakka. Viivyin sitten siellä päivän, kun oli ostettava vähän vaatteita ja kenkiä. Seuraavana päivänä sitten tulin linja-autolla tänne Hermanukseen. Tämä on pieni kaupunki

Intianvaltameren rannalla. Enemmän kuin puolet kaupungin rakennuksista on miljonäärien huviloita. Näkee kaikesta, että Etelä-Afrikka on rikas maa. Huvilat eivät ole saunoja tai pieniä kämppiä vaan pylväskäytävin koristeltuja kartanoita omine puutarhoineen ja kylpyrantoineen.

Minä sitten asun täällä sairaanhoitajille tarkoitettussa lomakodissa. Koti on hyvin siisti ja täällä on hyvä palvelu kaikin puolin, mutta hyvin murheellinen ja masentunut olen siitä, ettei tämä koti ole kristillinen. On jotenkin vaikeaa olla pelkästään maailmanmielisten virkasiarten kanssa lomalla. Se on väsyttävää. He haluavat tanssia ja huvitella eivätkä ollenkaan näytä ymmärtävän, ettei se sovi minulle. Seurusteluhuoneessa olen kyllä ollut heidän kanssaan yhdessä, vaikka tupakansavu täyttää ilman ja useimmat pelaavat kaikki ajat korttia. No, tämä vaikeus on nyt menemässä ohi. Huomenna tulee tänne kaksi hoituria Ambomaalta. Siis meitä suomalaisia. Varmaan on sitten hauskeempaa, kun voi mennä myös iltaisin ulos kun on seuraa. Kyllä Jumala ihmeellisesti hoitaa nämä loma-asiatkin. — Muuten täällä on ihana ilmasto. Tätä seutua kutsutaan Afrikan Rivieraksi. Ilmasto on siis samanlainen kuin Välimeren maissa. Tuntuu merkittävältä se, ettei nyt tarvitse juoda mitään aterioitten välillä, kun taas Okavangolla ei litran kannu vettä riitä päiväksi aterioitten lisäksi. Hikoilu on loppunut kokonaan. Olen tullut hirveän uniseksi. Saatan nukkua 10—11 tuntia joka yö ja vielä päivällä hetkisen.

Suuresti olen nauttinut maisemista. Täällä on suuret vuoristot, joilla voi kiipeillä ja meri, jota en kyllästy ihailemasta. Laaksoissa kasvullisuus on hyvin rehevää. Puu- ja kukkalajit ovat lähes kaikki minulle vieraita, mutta muutamia tunnen, esim. kalla, kannu ja pelargoniat kasvavat täällä villoin katuojissa ja kaikkialla. Vuorten rinteillä kukkivat eriväriset ikikukat. Kiinanruusulehdot ovat nyt täydessä kukassa. Täällä on

loisteliaan värikästä kaikkialla. Olen ajatellut olla täällä tämän kuukauden loppuun ja sitten menen Kap-kaupunkiin ostoksille ja hammaslääkäriin. Viivyn siellä kolme viikkoa. Sain NNKY:stä huoneen, myös eräs ystäväni Ambomaalta tulee sinne silloin. Tästä kaupungista ei kannata ostaa mitään, koska kaikki on huokeampaa Kap-kaupungissa.

Joulun tulen luultavasti viettämään Lumfonteinissa. Se on pieni erämaakaupunki Kalaharin erämaan reunassa. Eräs suomalainen lähetti meni naimisiin kaksi vuotta sitten tšekäläisen miehen kanssa ja heidän kotiinsa saan mennä jouluksi. Iloitsen siitä suuresti. Sitten joulun jälkeen menen kotiin Kuring-Kuruun.

Rakkaat terveiseni koko opistoperheelle Lina Sandellin laulun sanoin: "Lähemmä oi Jeesus sinua."

Maila

OKAVANGON SANOMISTA:

Vanha Ndjandjano oli sairastanut sairaalessamme jo muutamia viikkoja. Hän oli ympäristössään tunnettu ja kunnioitettu vanhus, mutta hän oli myös sitkeä pakanuuden pylväs. Kivikovana, karkeana ja luoksepäsemättömänä hän päivä päivältä näytti tulevan heikomaksi.

Myöhään eräänä iltana pastori Matias yllätti meidät: "Vanha Ndjandjano haluaa kastetta."

Kynttilä valaisi pientä majaa, johon potilaan omaisia oli kokoontunut. Sanoa sairaan mielenmuutoksesta oli nopeasti levinnyt. Vanhus lepäsi makuumatollaan voimattomana edes kääntämättä itseänsä. Kasvojen kova ja katkera ilme oli ennallaan. Pastori Matiaksen äänessä oli sisäistä rauhaa hänen kysyessään: "Tahdotko luopua pakanuudesta ja tulla Jeesuksen opetuslapseksi?" "Tahdon." Ääni oli ynseä, melkein katkera mutta siinä soinnahti jotakin tappion myöntämisestä ja toisen herruuden tunnustamisesta.

Tapahtui joulukirkossa

Olen käynyt lukemattomia kertoja kirkossa, mutta viime vuonna, joulukirkossa ollessani sain ikäänkuin käänteen elämäni.

Olin kotipitäjäni kirkon edustalla, odotellen tyttöystävääni. Häntä ei kuulunut. Sitten tuli hänen tätinsä ja sanoi minulle: "Ei Riitta tule, viime yönä hänet vietiin sairaalaan." Nämä sanat viilsivät sydämessäni. Oliko tämä totta, olimmehan eilen olleet yhdessä. Menin kirkkoon väentungoksen mukana. Istuuduin etumaisiin penkkeihin, hiljennyin rukoukseen. Kun nostin pääni, katsoivat

Katsoin häntä. Mitä tuo ihminen sisimmässään tunsu vai tunsiko mitään? Jokatapauksessa hän oli tehnyt reilun ratkaisun. Hän tiesi Jeesuksen suureksi Herraksi, jonka valta ulottuu yli kuoleman rajan. Tähän asti pakanuuden mahti oli riittänyt, mutta nyt voimien heikentyessä tulevaisuus näytti epävarmalta ja pelottavalta. Niinpä hän yhdennellätoista hetkellä vaihtoi herraa ja tuli Jumalan valtakuntaan. Tuli karuna, ilman suuria kokemuksia, mutta tuli kuitenkin.

Maila Mustonen

minuun alttaritaulusta Jeesuksen anteeksiantavat silmät, täynnä lämpöä ja rakkautta. "Minun syntieni tähden hän riippuu tuossa ristinpuussa", ajattelin. Minut valtasi suuri tuska ja ahdistus istuessani siinä syntisenä Jeesuksen silmien alla ja tyttöoverini sairaalassa.

Jumalanpalvelus alkoi ja minäkin yhdyin kauniiseen jouluvirteeseen. Saarnan piti rippi-isäni. Puheessaan hän kertoi, kuinka Jeesus on syntynyt tänne vapah-taakseen ihmiset synnin kahleista. Tuo pieni lapsi, joka syntyi oljille, on tuleva Vapahtaja. Rukoilin siinä Jumalaa, että Hän kirkastaisi minulle oman poikansa ja antaisi tänään joulun suurena juh-lana käänteen tulla elämäni, niin että jättäisin maailman viettelykset. Itkin hiljaa, kaipasin niin haluisasti Jeesusta. "Sinä, joulunlapsi, tule minunkin matka-oppaakseni", sopersin kädet ristissä.

Jumalanpalvelus oli päättynyt. Astelin rauhallisin mielin urkujen soidessa hiljaa. Tunsin sydämessäni rauhan ja le-von. Kyllä Jeesus ottaa minutkin seuraansa, ajattelin. Kotiin päästyäni polvistuin kiitokseen, kiitin siitä, että Jumala oli minut käännäyttänyt maailman teiltä, tänään jouluna, omassa kotipitä-jäni kirkossa, Jeesuksen kasvojen alla.

Anja Sormunen

Tervehdyksiä

Kuulun niiden joukkoon, jotka Pirtin Viestin saatuaan luovat silmäyksen sen sisältöön nähdäkseen, onko toveriliitto-
laisten kirjoituksia. Mutta todetessamme e.m. kirjoitukset vähäisiksi emme kuitenkaan ole tarttuneet kynään ja kirjoittaneet jotain "kuulumisiksi". Miksi näin, eikä meillä ole toisillemme mitään annettavaa

Vastannet, on toki, mutta ei ole aikaa, kenties haluakin puuttuu! Niinhän se monesti on varsinkin meillä, joiden vapaa-ajat ja harrastuksetkin sitoo koti ja pienet lapset. Ei kuitenkaan "ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta Jumalan sanasta" siksi meillä täytyy jäädä aikaa varsinkin Jumalan sanan tutkimiseen. — Voin kertoa omasta kokemuksestani, että silloin kun muut työt ja touhut veivät niin tarkkaan ajan, etten jaksanut enkä ehkä halunnutkaan omistautua hetkeksi Jumalan sanan puhuteltavaksi, oli uskonelämäkin sammumaisillaan. Kun Jumala sai jälleen herätellä, kutsumalla työhönsä, jouduin kyselemään: Olenko enää edes uskossa, voinko todistaa toisillekin lunastuksesta ja syntien anteeksisaamisesta? Näin kysellessäni sain vastauksen laulun sanoista: "Joka aamu on armo uus." Sain siis aloittaa alusta, käydä armoistuimen eteen sellaisena kuin olin. Ehkä olet kokenut samaa, ehkä tielläsi on joskus mennyt aurinko pilveen? Mutta voinet myös kanssani yhtyä kiitollisena toteamaan: Meillä on anteeksiantava Isä ja Vapahtaja. Hänen omanaan kannattaa olla ja elää!

Sinä opistolainen, joka nyt olet vielä siinä onnellisessa asemassa, että saat joka päivä elää Jumalan sanan parissa, kiitä siitä, ota vaarin siitä ajasta, mikä on vielä jäljellä! Anna sydämesi Herralle, silloin voit voittaa arkielämässäkin ja voit kirkkain katsein todistaa: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta."

Niin on yksitoista vuotta kulunut

siitä, kun itse olin sitä "onnea" nauttimassa, opistokodissa. Se aika ei unhoitu, vaan mielellään siitä kertoilee toisillekin. Monet ihanat hetket nousevat mieleen, varsinkin kun esim. NKY:n ompeluseuroissa olemme laulaneet hengellisiä lauluja ja virsiä ja moni sana puhuttelee tutuista lauluista vieläkin. Voin myös sanoa Sinulle, joka et vielä ole missään työssä Jumalan elovainiolla ja jos Sinua kysytään, älä vastustele, vaan sano: "Tässä olen, Herra, lähetä minut." Näin tehdessämme saamme kokea saaneemme enemmän mitä voimme antaa. Jumala on siunaava niitä, jotka ovat Hänen sanalleen uskollisia. Näin vaatimattomin sanoin tervehdin teitä jokaista!

Impi Pölönen (o.s. Piitulainen) 51—52.

"Me lapset Kainuun, Karjalan, maan karun meille rakkahan, laulamme iloiten. Me köyhät oomme rikkaita, me saimme taivaan lahjana niin suuren aartehen."

*Nämä tutut ja rakkaat tunnuslaulumme sävelet kaikuivat tammikuisena sunnuntaipäivänä kättilöopiston suojissa. Meitä oli kokoontunut pieni toveriliitto-
laisten joukko muistelemaan "menneitä" ja rakentamaan Jumalan sanasta. Ajatuksissamme ja puheenaiheenamme oli opistokoti ja siellä vietetty ihana aika. Sen monivaiheiset tapahtumat olivat jääneet hyvin mieliin ja ehkä ne kuuluivat kaikkein arvokkaimpien ja kaudneimpien muistojen joukkoon.*

Yhdyssteenä toisiimme ja opistokotiin olivat tunnuslauseemme sanat: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta ja rikkomustemme anteeksi saaminen." Kuinka ihana tuo lause onkaan, varsinkin silloin, kun se on elämässämme todellisuutta! Tuntuu käsittämättömältä ihmisjärjellä ajatella, että me

Opiston kuulumisia

Syyslukukausi on taas jo siirtynyt historiaan kirkkaine niinkuin myös harmaaine päivineen.

Onko opettajat muuttuneet? Tätähän aina toveriliittolaiset kysyvät. Erinäisiä muutoksia onkin kyllä ollut. Johtajan vaihdos lienee kaikille Pirtin Viestin lukijoille tunnettu asia. Entinen johtajamme pastori Toivo Salomaa toimii Pielljärven kappalaisena ja sijaan on astunut pastori Matti Ahonen Karstulasta. Alkajaisjuhlassa lokakuun 20 päivänä ojenettiin pastori Salomaaalle Suomen Kansanopistoyhdistyksen myöntämä hopeinen ansiomerkki 25-vuotisesta opistotyöstä, 22 vuotta on kulunut meidän opistoamme johtaessa, edelliset vuodet Sairalan evankelisessa kansanopistossa.

Ompeluopettajan tehtävään jäi edelleenkin rouva Valva Salomaa. Kuitenkin vakava sairaus yllätti jo työkauden alkupuolella, sijaisena on toiminut ompelunopettaja Kaisu Koho Kuopiosta. On toiveita rouva Salomaa palaamisesta työhönsä vielä kevätpuolella. Maatalousopettajallamme Väinö Honkasalolla on opiskelun takia ollut syyskausi virkavapautta ja hänen sijaisuuttaan on hoitanut agrologi Esko Leinonen Nurmeksesta, poikien voimistelutunneista on huolehti-

nut urheilunohjaaja Raimo Herranen myös Nurmeksesta. Rouva Aino Ahonen, valmistukseltaan kansakoulunopettaja, on ollut myös mukana opistotyössä osallistuen mm. äidinkielen ja laskennon-opetukseen. Henkilökunnasta mainittakoon vielä, että keittiössä Hilma-tädin apuna toimii Eila Ikonen, entinen opistolainen, kodinhoitaja.

Pian alkajaisten jälkeen oli suuri taukaus: kouluneuvos Karttunen saapui pitämään tarkastusta. Hän on pikaisesti kyllä vierailut meillä pari kertaa, mutta varsinaista tarkastusta ei ole pidetty kuin kouluneuvos Länsiluodon aikaan, toistakymmentä vuotta sitten. Käynti kaikesta jännittäväyydestään huolimatta oli jälleen virkistävä ja rohkaiseva.

Pyhäinpäivänä teimme retken Nurmijärven rajaseutukirkkoon ja Viekkijärven seurakuntatalolle, kummassakin oli tilaisuus ohjelmiseen. Pari kirkkomatkaa olemme tehneet Nurmekseen. Toinen oli perinteellinen adventtimatkamme. Edellisenä päivänä, lauantaina, oli opiston hyväksi myyjäiset Nurmeksen Rukoushuoneessa. Viimeisenä opistosunnuntaina vietettiin opistolla sotainvaliidi-perheitte joulujuhlaa.

Pian työ taas jatkuu. Muistattehan sitä rukouksissanne! Tämä oma lehti odottaa myös kirjoituksia. Lopuksi toivottaa Pirtin Viesti kaikille lukijoilleen Jumalan sanan siunaamaa Uutta Vuotta.

kaikin puolin saastaiset ja syntiset ihmiset saamme anteeksi rikkomuksemme ja vieläpä sulasta armosta. Eikö tämä ole ihmeellinen asia? Ja Jumalan anteeksi-anto on täydellinen sekä riippumaton meidän ponnisteluistamme ja hyvistä töistämme. Ehtona on vain se, että nöyryymme Jumalan edessä tunnustamaan oman kelvottomuutemme ja syntisyytemme. Siihenkin saa voiman Jumalalta, samoin uskomiseen, että Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme, on sovittanut suuret ja pienet virheemme Golgatan keskimmaisella ristillä, että meillä olisi rauha Jumalan kanssa. Tähän sovitus-työhön saamme jokainen luottaa olimmepa sitten pohjoisessa tai etelässä, idässä tai lännessä, töissä, kotona tai koulussa, aina ja joka hetki meille kuuluu veriarmo, johon on hyvä turvata

vaikeidenkin myrskyjen heitellessä elämän purtta.

Näissä ajatuksissa lähetämme terveisiä opiston opettajille, nykyisille oppilaille ja toveriliittolaisille.

”Ja ristinlipun juurella me taistelemme ilolla, seuraamme Karitsaa. Jos ilohon hän meidät vie, tai surun alhoon käypi tie, hän meitä johdattaa.”

Raili Majoinen 1957—58

Raija Partanen 1955—56

Sanni Korhonen 1952—53

Kaija Korhonen 1950—51

Anneli Tanskanen 1960—61

Marja-Leena Leinonen 1960—61

Sirkka Mäkeläinen 1960—61

Teemu Heiskanen 1960—61

Risto Korhonen 1960—61

Syksy Kansan- korkeakoulussa

Oli sateinen syyskuun aamupäivä, kun saavuimme Helsinkiin päämääränämme Alppikatu 19:ssä sijaitseva Evankelinen Kansankorkeakoulu. Sydän pamppaillen astuimme tulevaan opinahjoomme. Edessä olivat velvoittavat työt ja suuret kirja-pinot tentteineen. Ensivaikutelma oli myönteinen, sillä tunnelma tulevassa kodissa oli sydämellinen ja rohkaiseva. Opettajat saivat sijansa oppilaiden sydämissä heti alkupäivinä, sillä olivathan he koulun kanssa muodostamassa meille kodin ja sen hengen, joka ohjaa oikeaan. Huolenpito ja auttaminen alkuvaikeuksissa antoi meille varmuutta ja yrittämisen halua. Työsuunnitelma laadittiin tulevan työkauden varalle ja ensimmäinen lauantai-ilta vietettiin tutustumisillanviettona ja tämä lopullisesti yhdisti meidät yhdeksi perheeksi. Rukoillen Jumalalta voimaa ja viisautta aloitimme opiskelumme.

Perjantain kirjatentti tuntui alkuaikoina toivottomalta. Olihan kokonainen kirja saatava luetuksi ja parhaassa tapauksessa kaksikin. Alkuvaikeuksien keskellä ja ikävän ahdistuksessa olivat talven kalleimpia hetkiä iltaisin pienten ystäväryhmien kanssa pidetyt lyhyet rukoushetket luokassa ja vieressä olevassa rukoushuoneessa. Jokaisen kerran sai tuntea Jumalan kaikkiohjaavan käden voiman ja sen, ettei täällä tarvitse yksin taistella. Uusin voimin taas ponnistelimme eteenpäin. Jokainen päivä aloitettiin aamuhartaudella ja yhteisellä rukouksella. Oli turvallista lähteä uuden päivän tehtäviä ja vaikeuksia vastaanottamaan tietäen kaiken aikaa, että Jumala auttaa ja ohjaa meitä kaikessa.

Kun muistimme oli äärimmilleen kirstetty, opettajat veivät meidät retkelle mm. Loviisaan ja Porvooseen ja syksyn kuluessa moneen Helsingin nähtävyyteen. Keittiön ehtoisat emännät huolehtivat meidän ruumiillisista tarpeistamme antaen meille kaiken sen hyvän, minkä keittiö voi tarjota. Lauantai-illatset il-

lanvietot olivat viikon kohokohtia ohjelmiseen ja kahvitarjoiluineen. Sunnuntaina kävimme kirkossa ja loppupäivä oli leppoisaa rentoutumisen aikaa, mutta kirjastossa olivat eräät ahkerat lukemassa tenttikirjoja.

Joulu lähestyi hyvää vauhtia ja ohjelmatoimikunta hikoili ohjelman kimpussa. Kaiken tämän keskellä tuli entistä selvempänä näkyviin opettajien pitkäjännitteisyys ja kärsivällisyys meitä kohtaan. Paljon tietoa meille tarjottiin ja paljon me saimme hyvää elämän varrelle. Johtajatar opetti äidinkieltä, kertasi ja opetti, kaikin tavoin hän yritti saada sen mahtumaan meidän koviin kalloihimme. Johtajan aineissa olivat seurakunnalliset aineet ja musiikinopiskelijat hikoilivat "rumpalipojan" ja "intiaanitanssin" kimpussa opettaja Vuoriston opastuksella. Opistovierailut toivat juhlan aina arjen aherruksen keskelle.

Sanomalehtikatsaukset olivat yhteisiä täysistuntoja. Nuori opiskelija valmisti alustuksen määrätystä aiheesta ja esitti sen sitten arvoisalle kuulijakunnalle. Opettajien komea kaarti luokan perällä oli "arvostelulautakuntana". Kyllä opiskelija sai tuntea huonoutensa arvostelun kuultuaan. Kaikki hyvä ja huono tuotiin esiin ja kaikesta "ruotimisesta" huolimatta nämä tunnit olivat kasvattavia ja kovin tarpeellisia. Oppilaiden suorittama arvostelu oli kyllä rohkaiseva, sillä useinkin arvostelu toverista on vaikeaa, kun tietää ettei itse ole sen parempi. "Esitys oli rauhallinen ja johdonmukainen," oli ystävän arvostelu, vaikka polvet olivat kuin hyytelöä ja paperi tärisi kädessä kaiken aikaa.

Joulu saapui ja juhla oli mieliinpainuva kaikkine ohjelmiseen ja tarjoiluineen. Paljon puhuttu ja kaivattu loma alkoi ja ahkerat ja viisaat opiskelijat tekivät esitelmät joululomalla. Syyslukukausi on päättynyt ja pienen tauon jälkeen alkaa kevätlukukausi ja tunnustauseenamme on: RUKOILE JA TEE TYÖTÄ!

Eila Tanskanen 1961—62

Viimetalvisten ajatuksia loppuvaiheessa

Olemme tulleet kevään kynnykselle, ja opisto-aika on vierähtänyt pian loppuun. Tämä on ollut talvi, mikä varmasti säilyy mielessäni koko elämäni ajan.

Opisto-aikana olemme saaneet täältä monenlaista tietoa elämäämme. Olemme saaneet oppia käytännön töitä, mutta tärkeintä on, että olemme täällä saaneet hengellistä ravintoa. Olemme saaneet olla jatkuvasti läheisessä yhteydessä Jumalan sanan kanssa. Ennenkaikkea tämä tekee opistokodin lämpimäksi ja rakkaaksi.

Täällä opettajat ovat meitä parhaansa mukaan neuvoneet ja ovat valmiita kuuntelemaan meidän pulmiamme ja siten yhdessä yritämme ratkoa niitä. Täällä meille on osoitettu oikeata tietä, mitä meidän tulisi kulkea. Meille on valaistu Jeesusta ja hänen pelastavaa voimaansa. Kunpa säilyttäisimme nämä kaikki mielessämme sittenkin, kun tämä opisto-aika on päättynyt.

Tämä talvi on ollut elämäni ihaninta aikaa. Olen saanut olla turvassa kaikilta maailman kiusauksilta ja houkutuksilta. Opistoväki on ollut kuin suuri perhe. Me tunnemme olevamme kuin sisaruksia. Monesta meistä on tullut eroittamattomat ystävykset, ja tämä ystävyys jatkuu varmasti opistoajan jälkeinkin. Tuntuu katkeralta erota nyt.

Raija Myller

Kevät on tullut ja talven työkausi on päättymässä. Jokainen päivä tuo lähemmäksi lopettajaisjuhlan ja kotiinlähdon.

Kun silloin syksyllä saavuimme arkoina ja hieman pelokkaina, oli kaikki niin erilaista. Ei tunnettu toisiaan. Tuntuu naurettavalta muistella, kuinka huone-toveritkin olivat aivan outoja. Itsekukin vain kyyhötti omassa nurkassaan eikä kukaan aloittanut tutustumista toisiin. Mutta se vaihe meni nopeasti ohi. Yhdessä työskennellessämme tulimme nopeasti ystäviksi.

Nyt tuntuu suorastaan peloittavalta ajatella, että tämä on viimeinen ainekirjoitustunti. Pian on viimeinen viikko. Pian on muissakin oppiaineissa käsillä viimeiset tunnit. Pian, aivan liian pian, täytyy tämän rakkaaksi tulleen pienen lauman hajota. Jokainen lentää maailmaan, itse kutakin heittelee elämä ties millä tavalla. Suurin osa eroaa, niin ettei tulla tapaamaan koskaan. Mitähän tule-

vaisuus tuo tullessaan itsekullekin. Mil-lähän tavalla kukin käyttää hyväkseen täältä saamiensa tietoja ja taitoja? Saimmeko täältä sitä, mitä tulimme täältä hakemaan? Vastasiko opisto toiveitamme ja odotuksiamme?

Omalta kohdaltani olin tuntenut opiston elämää jonkin verran. Tiesin millaista täällä olisi. Minun ei siis tarvinnut rakentaa sellaista "haaveopistoa", jollainen varmaan oli monella, joka ei ollut täällä koskaan käynyt. Minun odotuksilani oli vankka perusta.

Mutta sittenkin: En ollut osannut sijoittaa tätä lämmintä, kodikasta ilmapiiriä mihinkään kohtaan. Siitä minulla ei ollut kovinkaan paljon kokemusta ja siksi se jäi odotusten ulkopuolelle. Nyt olen oppinut ymmärtämään, että eihän täällä voisi muunlaista ilmapiiriä olla-kaan.

Täällä me saamme olla lähellä Jumalaa. Täällä on niin rauhallista ja turvallista, juuri sellaista mitä nuori ihminen kaipaa. Varmasti jokainen meistä toivoisi aina voivansa jatkaa elämänsä täältä saamiensa viitteiden mukaan.

Täältä lähtiessämme täyttää mieleme ikävä. Se kyllä laimenee tulevissa tehtävissämme, mutta varmaan kukaan ei unohda kiitollisuutta. Kiitos kaikesta!

Anneli Kolehmainen

